Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

4. oktober 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – fælles politik for asyl og subsidiær beskyttelse – standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse – direktiv 2011/95/EU – artikel 3, 4, 10 og 23 – ansøgninger om international beskyttelse indgivet særskilt af medlemmerne af samme familie – individuel bedømmelse – hensyntagen til trusler mod et medlem af familien ved den individuelle vurdering af et andet familiemedlems ansøgning – gunstigere standarder, som kan opretholdes eller indføres af medlemsstaterne for at udvide asylet eller den subsidiære beskyttelse til medlemmerne af familien til personen med international beskyttelse – bedømmelse af årsagerne til forfølgelse – aserbajdsjansk statsborgers deltagelse i et sagsanlæg mod sit hjemland ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol – fælles procedurestandarder – direktiv 2013/32/EU – artikel 46 – retten til effektive retsmidler – fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse – årsagerne til forfølgelse eller faktiske forhold fortiet for den besluttende myndighed, men påberåbt i forbindelse med sagen anlagt til prøvelse af denne myndigheds afgørelse«

I sag C-652/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (forvaltningsdomstolen i Sofia, Bulgarien) ved afgørelse af 5. december 2016, indgået til Domstolen den 19. december 2016, i sagen

Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova,

Rauf Emin Ogla Ahmedbekov

mod

Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič (refererende dommer), og dommerne A. Rosas, C. Toader, A. Prechal og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: bulgarsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– den græske regering ved M. Michelogiannaki, som befuldmægtiget,

– den ungarske regering ved M.Z. Fehér, G. Koós og M.M. Tátrai, som befuldmægtigede,

– Det Forenede Kongeriges regering ved R. Fadoju og C. Crane, som befuldmægtigede, bistået af barrister D. Blundell,

– Europa-Kommissionen ved V. Soloveytchik og M. Condou-Durande, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. juni 2018,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9) og af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova og hendes søn, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov, på den ene side, og zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite (vicedirektør for det statslige agentur for flygtninge, Bulgarien), på den anden side, vedrørende sidstnævntes afslag på den af Nigyar Ahmedbekova indgivne ansøgning om international beskyttelse.

Retsforskrifter

Folkeretten

3 Konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)), trådte i kraft den 22. april 1954. Den er blevet suppleret af og ændret ved protokollen om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York den 31. januar 1967, og som trådte i kraft den 4. oktober 1967 (herefter »Genèvekonventionen«).

4 Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, definerer udtrykket »flygtning« bl.a. med henvisning til frygten for forfølgelse.

EU-retten

Direktiv 2011/95

5 Direktiv 2011/95 blev vedtaget på grundlag af artikel 78, stk. 2, litra a) og b), TEUF, der fastsætter følgende:

»Med henblik på [udformningen af en fælles politik for asyl, subsidiær beskyttelse og midlertidig beskyttelse med henblik på at tilbyde en passende status til enhver tredjelandsstatsborger, der har behov for international beskyttelse, og på at sikre overholdelse af non-refoulement-princippet] vedtager Europa-Parlamentet og Rådet [for Den Europæiske Union] efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger vedrørende et fælles europæisk asylsystem, der omfatter:

a) en ensartet asylstatus for tredjelandsstatsborgere, der gælder i hele [Den Europæiske Union]

b) en ensartet status for subsidiær beskyttelse for tredjelandsstatsborgere, der ikke har opnået europæisk asyl, men har behov for international beskyttelse.«

6 14., 16., 18., 24. og 36. betragtning til direktivet har følgende ordlyd:

»(14) Medlemsstaterne bør have beføjelse til at indføre eller opretholde gunstigere bestemmelser end de i dette direktiv fastsatte standarder for tredjelandsstatsborgere og statsløse, der søger om international beskyttelse i en medlemsstat, når en sådan ansøgning anses for at være begrundet med, at den pågældende enten er flygtning efter Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, eller er berettiget til subsidiær beskyttelse.

[…]

(16) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og følger de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Direktivet tilsigter navnlig, at asylansøgeres og deres ledsagende familiemedlemmers menneskelige værdighed og ret til asyl respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af chartrets artikel 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 og 35 fremmes, og direktivet bør derfor gennemføres i overensstemmelse hermed.

[…]

(18) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til »barnets tarv« ved gennemførelsen af dette direktiv i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne især tage behørigt hensyn til princippet om familiens enhed, den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.

[…]

(24) Det er nødvendigt at indføre fælles kriterier for anerkendelse af asylansøgere som flygtninge i overensstemmelse med Genèvekonventionens artikel 1.

[…]

(36) Familiemedlemmer vil alene på grund af deres forhold til flygtningen normalt være sårbare over for forfølgelse på en måde, som kan danne grundlag for flygtningestatus.«

7 Direktivets artikel 2 bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

a) »international beskyttelse«: flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus som defineret i litra e) og g)

[…]

d) »flygtning«: en tredjelandsstatsborger, som i kraft af en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe opholder sig uden for det land, hvor den pågældende er statsborger, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse, eller en statsløs person, som opholder sig uden for det land, hvor han tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, af samme grunde som anført ovenfor, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil vende tilbage til dette land, og som ikke er omfattet af artikel 12

e) »flygtningestatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller statsløs som flygtning

f) »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der ikke anerkendes som flygtning, men for hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende, hvis han eller hun sendes tilbage til sit hjemland eller, for så vidt angår en statsløs, til det land, hvor han eller hun tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, vil løbe en reel risiko for at lide alvorlig overlast som defineret i artikel 15, og som ikke er omfattet af artikel 17, stk. 1 og 2, og som ikke kan eller, på grund af en sådan risiko, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse

g) »subsidiær beskyttelsesstatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller statsløs som værende en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse

h) »ansøgning om international beskyttelse«: en anmodning, der indgives af en tredjelandsstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, når der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af dette direktiv, og som kan søges særskilt

i) »ansøger«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse

j) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet, følgende medlemmer af familien til personen med international beskyttelse, når de pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:

– ægtefællen til personen med international beskyttelse eller dennes ugifte samlever i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis vedrørende tredjelandsstatsborgere sidestilles med gifte par

– mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af personen med international beskyttelse, såfremt børnene er ugifte, uanset om de efter national ret er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret

– faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen med international beskyttelse, hvis personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift

k) »mindreårig«: en tredjelandsstatsborger eller en statsløs under 18 år

[…]«

8 Samme direktivs artikel 3 bestemmer:

»Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge eller som personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for fastsættelse af indholdet af international beskyttelse, for så vidt disse standarder er forenelige med dette direktiv.«

9 Artikel 4 i direktiv 2011/95 med overskriften »Vurdering af kendsgerninger og omstændigheder«, der er indeholdt i dets kapitel II med overskriften »Vurdering af ansøgninger om international beskyttelse«, bestemmer i stk. 1-4:

»1. Medlemsstaterne kan betragte det som ansøgerens pligt hurtigst muligt at forelægge alle de elementer, der er nødvendige for at underbygge hans ansøgning om international beskyttelse. Medlemsstaterne har pligt til i samarbejde med ansøgeren at vurdere de relevante elementer i ansøgningen.

2. De i stk. 1 nævnte elementer består af ansøgerens forklaringer og al anden for ansøgeren tilgængelig dokumentation om ansøgerens alder, baggrund, herunder eventuelle slægtninges baggrund, identitet, statsborgerskab(er), tidligere opholdssted(er) og -land(e), tidligere asylansøgninger, rejserute, rejsedokumentation samt grundene til, at vedkommende ansøger om international beskyttelse.

3. Vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse foretages ud fra det specifikke sagsforhold, og der tages herunder hensyn til:

a) alle relevante kendsgerninger vedrørende hjemlandet på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, herunder hjemlandets love og andre bestemmelser og den måde, hvorpå de anvendes

b) relevante forklaringer og dokumentation forelagt af ansøgeren, herunder oplysninger om, hvorvidt ansøgeren har været eller kan blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast

c) ansøgerens personlige stilling og forhold, herunder faktorer som baggrund, køn og alder, for på grundlag af ansøgerens personlige forhold at vurdere, om de handlinger, som vedkommende har været eller kan blive udsat for, kan udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast

[…]

4. Hvis en ansøger allerede har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller direkte trusler om sådan forfølgelse eller sådan overlast, er der god grund til at formode, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er god grund til at antage, at sådan forfølgelse eller sådan overlast ikke vil gentage sig.«

10 Direktivets artikel 10 med overskriften »Grundene til forfølgelse«, der ligeledes er indeholdt i direktivets kapitel III med overskriften »Anerkendelse som flygtning«, bestemmer:

»1. Ved vurderingen af årsagerne til forfølgelse tager medlemsstaterne hensyn til følgende elementer:

a) begrebet race […]

b) begrebet religion […]

c) begrebet nationalitet […]

d) en gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når:

– medlemmerne af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller er fælles om et karakteristisk træk eller en tro, der er så grundlæggende for deres identitet eller samvittighed, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå, og

– den pågældende gruppe har en særskilt identitet i det relevante land, fordi den opfattes som værende anderledes af det omgivende samfund.

Afhængigt af omstændighederne i hjemlandet kan en bestemt social gruppe omfatte en gruppe, hvis fælles karakteristiske træk er seksuel orientering. Seksuel orientering kan ikke forstås således, at det omfatter handlinger, der betragtes som kriminelle i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning. Der tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentitet, ved afgørelsen af, om en person tilhører en bestemt social gruppe, og ved bestemmelsen af de karakteristiske træk ved en sådan gruppe

e) begrebet politisk anskuelse omfatter navnlig det forhold, at en person har en bestemt mening, overbevisning eller tro med hensyn til anliggender, der vedrører de i artikel 6 definerede aktører, der kan stå bag forfølgelse, og deres politik eller metoder, uanset om ansøgeren har handlet i overensstemmelse med denne mening, overbevisning eller tro.

2. Ved vurdering af, om en ansøger har en velbegrundet frygt for forfølgelse, er det irrelevant, om ansøgeren faktisk har de racemæssige, religiøse, nationale, sociale eller politiske karakteristiske træk, der fører til forfølgelse, hvis et sådant karakteristisk træk tillægges den pågældende af den aktør, der står bag forfølgelsen.«

11 Nævnte direktivs artikel 12 bestemmer:

»1. En tredjelandsstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvis:

a) den pågældende falder inden for anvendelsesområdet for artikel 1, afsnit D, i Genèvekonventionen, […]

[…]

2. En tredjelandsstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvis der er tungtvejende grunde til at antage, at:

a) den pågældende har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, som defineret i de internationale instrumenter, der er udarbejdet for at træffe forholdsregler mod sådanne forbrydelser

b) den pågældende har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for asyllandet forud for anerkendelsen af vedkommende som flygtning, hvilket forstås som tidspunktet for udstedelse af opholdstilladelse på grundlag af tildeling af flygtningestatus; særligt grusomme handlinger kan betegnes som alvorlige ikke-politiske forbrydelser, også selv om de begås under foregivelse af, at de har et politisk mål

c) den pågældende har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger som fastlagt i præamblen og i artikel 1 og 2 til De Forenede Nationers pagt.

3. Stk. 2 finder anvendelse på personer, der anstifter til eller på anden måde deltager i at begå de deri nævnte forbrydelser eller handlinger.«

12 Samme direktivs artikel 13 bestemmer:

»Medlemsstaterne tildeler tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der kan anerkendes som flygtninge i medfør af kapitel II og III, flygtningestatus.«

13 Artikel 15 i direktiv 2011/95, som har overskriften »Alvorlig overlast« og er indeholdt i direktivets kapitel V med overskriften »Berettigelse til subsidiær beskyttelse«, bestemmer:

»Ved alvorlig overlast forstås:

a) dødsstraf eller henrettelse, eller

b) udsættelse af en ansøger for tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i dennes hjemland, eller

c) alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.«

14 Dette direktivs artikel 18 bestemmer:

»Medlemsstaterne tildeler tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der er berettiget til subsidiær beskyttelse i medfør af kapitel II og V, subsidiær beskyttelsesstatus.«

15 Under overskriften »Sikring af familiens enhed« bestemmer direktivets artikel 23 følgende:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at familiens enhed kan opretholdes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, efter de nationale procedurer, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, såfremt familiemedlemmet er eller ville blive udelukket fra at få tildelt international beskyttelse i henhold til kapitel III og V.

4. Uanset stk. 1 og 2 kan medlemsstaterne afslå, begrænse eller inddrage de pågældende fordele under henvisning til statens sikkerhed eller den offentlige orden.

[…]«

Direktiv 2013/32

16 Direktiv 2013/32 blev vedtaget på grundlag af artikel 78, stk. 2, litra d), TEUF. Denne bestemmelse foreskriver indførelse af fælles procedurer for tildeling og fratagelse af ensartet status for asyl eller subsidiær beskyttelse.

17 12. og 60. betragtning til direktivet har følgende ordlyd:

»(12) Hovedformålet med dette direktiv er at udvikle standarderne for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse yderligere med henblik på at få indført en fælles asylprocedure i Unionen.

[…]

(60) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i [chartret om grundlæggende rettigheder]. Dette direktiv tilstræber navnlig at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 og 47 i nævnte charter fremmes, og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.«

18 Nævnte direktivs artikel 1 bestemmer:

»Formålet med dette direktiv er at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].«

19 Samme direktivs artikel 2 har følgende ordlyd:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

c) »ansøger«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse

[…]

f) »besluttende myndighed«: enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager

g) »flygtning«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra d), i direktiv [2011/95]

[…]

l) »mindreårig«: en tredjelandsstatsborger eller en statsløs under 18 år

[…]«

20 Artikel 7 i direktiv 2013/32 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver voksen person, der har rets- og handleevne, har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på egne vegne.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en ansøger kan indgive en ansøgning på vegne af de personer, denne har forsørgerpligt over for. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at voksne personer, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, giver deres samtykke til, at ansøgeren indgiver en ansøgning på deres vegne; ellers skal de have mulighed for selv at indgive en ansøgning på egne vegne.

Der anmodes om samtykke på det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives, eller senest når den personlige samtale med den myndige person, over for hvem der består forsørgerpligt, finder sted. Inden der anmodes om samtykke, skal hver enkelt voksen person, over for hvem der består forsørgerpligt, i fortrolighed underrettes om de relevante proceduremæssige konsekvenser af indgivelsen af ansøgningen på vedkommendes vegne og om vedkommendes ret til at indgive en særskilt ansøgning om international beskyttelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse enten på egne vegne, såfremt vedkommende i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning har proceshabilitet, eller gennem vedkommendes forældre eller andre voksne familiemedlemmer eller andre voksne personer, der er ansvarlige for vedkommende enten retligt eller efter sædvane i den pågældende medlemsstat, eller gennem en repræsentant.

[…]«

21 Dette direktivs artikel 9, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ansøgere har lov til at forblive i medlemsstaten, men kun med henblik på proceduren og indtil den besluttende myndighed har truffet afgørelse efter de procedurer i første instans, der er fastsat i kapitel III. Denne ret til at forblive giver ikke ret til opholdstilladelse.«

22 Nævnte direktivs artikel 10, stk. 2, fastsætter:

»Ved behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse afgør den besluttende myndighed først, hvorvidt ansøgerne kan anerkendes som flygtninge, og hvis ikke, om de kan indrømmes subsidiær beskyttelse.«

23 Samme direktivs artikel 13, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne pålægger ansøgere en forpligtelse til at samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på at fastslå deres identitet og andre af de i artikel 4, stk. 2, i direktiv [2011/95] omhandlede elementer. […]«

24 I artikel 31 i direktiv 2013/32 fastsættes:

»1. Den behandlingsprocedure, medlemsstaterne anvender i forbindelse med behandling af ansøgninger om international beskyttelse, skal være i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

2. Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren bliver så kort som muligt, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet sagsbehandling.

[…]«

25 Dette direktivs artikel 33, stk. 2, bestemmer:

»Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

[…]

e) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have indvilget i at få sin sag behandlet som led i en ansøgning, der er indgivet på vedkommendes vegne, og der ikke er kendsgerninger i forbindelse med vedkommendes situation, der begrunder en separat ansøgning.«

26 Nævnte direktivs artikel 40, stk. 1, har følgende ordlyd:

»1. Hvis en person, som har søgt om international beskyttelse i en medlemsstat, afgiver yderligere forklaringer eller indgiver en fornyet ansøgning i samme medlemsstat, behandler medlemsstaten disse yderligere forklaringer eller elementerne i den fornyede ansøgning inden for rammerne af behandlingen af den tidligere ansøgning eller inden for rammerne af behandlingen af en afgørelse, som bliver påklaget eller prøvet, for så vidt de ansvarlige myndigheder kan tage hensyn til og behandle alle de elementer, der ligger til grund for de yderligere forklaringer eller den fornyede ansøgning inden for disse rammer.

[…]«

27 Samme direktivs artikel 46 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:
   i) om at betragte en ansøgning som grundløs hvad angår flygtningestatus og/eller subsidiær beskyttelsesstatus
   ii) om afvisning i henhold til artikel 33, stk. 2

[…]

3. For at efterkomme stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], i det mindste i klageprocedurer ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans.

[…]«

Direktiv 2013/33

28 9., 11. og 35. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96) har følgende ordlyd:

»(9) Medlemsstaterne bør ved anvendelsen af dette direktiv tilstræbe at sikre fuld overholdelse af principperne om barnets tarv og familiens enhed i overensstemmelse med henholdsvis [chartret om grundlæggende rettigheder], De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

[…]

(11) Der bør for modtagelse af ansøgere fastsættes standarder, som vil kunne sikre dem en værdig levestandard og ensartede levevilkår i alle medlemsstaterne.

[…]

(35) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der navnlig er anerkendt i [chartret om grundlæggende rettigheder]. Dette direktiv tilsigter især, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 og 47 i chartret fremmes, og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.«

29 Dette direktivs artikel 6, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren senest tre dage efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse får et dokument udstedt på navn, som bekræfter vedkommendes status som ansøger, eller som attesterer, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område, indtil der er truffet afgørelse om ansøgningen, eller mens den behandles.

[…]«

30 Nævnte direktivs artikel 12 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til så vidt muligt at bevare familiens enhed på deres område, hvis den pågældende medlemsstat stiller indkvartering til rådighed for ansøgere. Disse foranstaltninger finder anvendelse med ansøgerens accept.«

Bulgarsk ret

31 I Bulgarien behandles ansøgninger om international beskyttelse i henhold til Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningeloven, herefter »ZUB«).

32 ZUB's artikel 8 og 9 gengiver i det væsentlige de betingelser for tildeling af international beskyttelse, som er fastsat i direktiv 2011/95.

33 ZUB's artikel 8, stk. 9, har følgende ordlyd:

»Familiemedlemmerne til en udlænding, som er blevet tildelt flygtningestatus, skal […] anses for flygtninge, såfremt dette er foreneligt med deres personlige status, og omstændighederne i artikel 12, stk. 1, ikke finder anvendelse.«

34 ZUB's artikel 12, stk. 1 og 2, opregner de omstændigheder, som er til hinder for tildelingen af international beskyttelse, herunder en trussel mod statens sikkerhed.

35 Artikel 32 med overskriften »Forenede procedurer« i Administrativnoprotsesualen kodeks (forvaltningsprocesloven) bestemmer:

»Såfremt parternes rettigheder og forpligtelser følger af en og samme faktiske omstændighed i forskellige procedurer, og en enkelt administrativ myndighed har kompetence, kan der gennemføres en enkelt procedure over for flere parter.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

36 Nigyar Ahmedbekova og hendes søn, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov, født henholdsvis den 12. maj 1975 og den 5. oktober 2007, er aserbajdsjanske statsborgere.

37 Den 19. november 2014 indgav Emin Ahmedbekov, som er ægtefælle til Nigyar Ahmedbekova og far til Rauf Emin Ogla Ahmedbekov, en ansøgning til Darzhavna agentsia za bezhantsite (det statslige agentur for flygtninge, Bulgarien) (herefter »DAB«) om tildeling af international beskyttelse, der blev afslået ved

vicedirektørens afgørelse af 12. maj 2015. Emin Ahmedbekov anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved Administrativen sad Sofia-grad (forvaltningsdomstolen i Sofia, Bulgarien), som afviste sagen den 2. november 2015. Derefter iværksatte han for Varhoven administrativen sad (øverste forvaltningsdomstol, Bulgarien) kassationsanke, der – som det fremgår af den forelæggende rets besvarelse af Domstolens anmodning om supplerende oplysninger – blev forkastet den 25. januar 2017.

38 Den 25. november 2014 indgav Nigyar Ahmedbekova på egne vegne og på vegne af sin søn en ansøgning om international beskyttelse til DAB. Denne ansøgning blev afvist ved afgørelse truffet den 12. maj 2015 af vicedirektøren for DAB med den begrundelse, at betingelserne for tildeling af international beskyttelse i ZUB's artikel 8 og 9 ikke var opfyldt.

39 Nigyar Ahmedbekova har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret, Administrativen sad Sofia-grad (forvaltningsdomstolen i Sofia).

40 I forbindelse med sit søgsmål har hun påberåbt sig både de aserbajdsjanske myndigheders forfølgelse af hendes ægtefælle og omstændigheder, som berører hende individuelt.

41 I denne henseende har Nigyar Ahmedbekova gjort gældende, at hun har en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af hendes politiske overbevisning, og at hun har været offer for seksuel chikane på arbejdspladsen i Aserbajdsjan. Nigyar Ahmedbekova er af den opfattelse, at hun har en velbegrundet frygt for forfølgelse, som bl.a. godtgøres af hendes deltagelse i et søgsmål mod Aserbajdsjan ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og af hendes deltagelse i forsvaret af menneskerettighedsaktivister, som allerede var blevet forfulgt af de aserbajdsjanske myndigheder. Hun var desuden aktiv i det audiovisuelle medie »Azerbaydzhanski chas«, som førte en oppositionskampagne mod styret i Aserbajdsjan.

42 Den forelæggende ret er bl.a. i tvivl om, hvorledes ansøgningerne om international beskyttelse indgivet særskilt af medlemmerne af samme familie skal behandles. Retten er ligeledes i tvivl om, hvorvidt den omstændighed, at ansøgeren om international beskyttelse har deltaget i et søgsmål mod vedkommendes oprindelsesland ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, er et relevant element ved afgørelsen af, om der skal tildeles international beskyttelse.

43 På denne baggrund har Administrativen sad Sofia-grad (forvaltningsdomstolen i Sofia) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Følger det af artikel 78, stk. 1, og [artikel 78, stk.] 2, litra a), d) og f), [TEUF] samt af 12. betragtning til og artikel 1 i direktiv [2013/32], at den begrundelse for en afvisning af ansøgninger om international beskyttelse, der er hjemlet i dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), udgør en bestemmelse med direkte virkning, som medlemsstaterne ikke må undlade at anvende, f.eks. idet de anvender gunstigere bestemmelser i national ret, hvorefter den første ansøgning om international beskyttelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først skal vurderes ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse?

2) Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 3, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en forælder på vegne af en ledsaget mindreårig, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen begrundes med, at barnet er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A?

3) Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 1, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet på vegne af en voksen person, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen i proceduren for den kompetente administrative myndighed alene begrundes med, at ansøgeren er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, og ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke har ret til at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse?

4) Kræves det i henhold til artikel 4, stk. 4, i direktiv [2011/95], sammenholdt med 36. betragtning til dette direktiv, at vurderingen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast, alene skal ske på grundlag af kendsgerninger og omstændigheder, der vedrører ansøgeren?

5) Tillader artikel 4 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 36. betragtning hertil, og artikel 31, stk. 1, i direktiv 2013/32 en national retspraksis i en medlemsstat, hvorefter
   a) den kompetente myndighed er forpligtet til at behandle ansøgninger om international beskyttelse indgivet af medlemmer af samme familie under ét, når disse ansøgninger begrundes med de samme kendsgerninger, i det konkrete tilfælde med den påstand, at blot et af familiemedlemmerne er flygtning
   b) den kompetente myndighed er forpligtet til at udsætte proceduren vedrørende ansøgningerne om international beskyttelse, som er indgivet af de familiemedlemmer, der personligt ikke opfylder betingelserne for en sådan beskyttelse, indtil proceduren vedrørende ansøgningen indgivet af det familiemedlem, hvilken ansøgning er indgivet med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, er afsluttet,

   og er denne retspraksis også tilladt ud fra betragtninger om barnets tarv, opretholdelse af familiens enhed og respekt for retten til familie- og privatliv samt retten til at forblive i medlemsstaten, indtil behandlingen af ansøgningen er afsluttet, nærmere betegnet på grundlag af artikel 7, 18 og 47 i [chartret om grundlæggende rettigheder], 12. og 60. betragtning til og artikel 9 i direktiv 2013/32, 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 23 i direktiv 2011/95, og 9., 11. og 35. betragtning til samt artikel 6 og 12 i [direktiv 2013/33]?

6) Følger det af 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 3 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 24. betragtning til og artikel 2, litra d) og j), artikel 13 og artikel 23, stk. 1 og 2, i samme direktiv, at en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede artikel 8, stk. 9, i [ZUB], på grundlag af hvilken også familiemedlemmer til en udlænding, der er blevet tildelt flygtningestatus, anses for flygtninge, såfremt dette er foreneligt med deres personlige status, og der ikke i henhold til den nationale lovgivning foreligger grunde til at udelukke tildeling af flygtningestatus, er lovlig?

7) Følger det af ordningen vedrørende grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95, at et sagsanlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol mod den pågældendes hjemland medfører, at denne tilhører en bestemt social gruppe som omhandlet i samme direktivs artikel 10, stk. 1, litra d), eller at sagsanlægget skal anses for at være en politisk anskuelse som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra e)?

8) Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten er forpligtet til at foretage en materiel prøvelse af nye grunde til international beskyttelse, der gøres gældende under retsforhandlingerne, men som ikke var anført under sagen til prøvelse af afgørelsen om afslag på international beskyttelse?

9) Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten under retssagen til prøvelse af afgørelsen om afslaget på international beskyttelse er forpligtet til at undersøge, om ansøgningen om international beskyttelse kan antages til behandling på grundlag af dette direktivs artikel 33, stk. 2,

litra e), såfremt ansøgningen i den anfægtede afgørelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først blev vurderet ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det fjerde spørgsmål

44 Det fjerde spørgsmål, som skal behandles først, vedrører spørgsmålet, om vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse »alene skal ske på grundlag af kendsgerninger og omstændigheder, der vedrører ansøgeren«.

45 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, er dette spørgsmål blevet rejst som følge af, at Nigyar Ahmedbekova bl.a. har påberåbt sig trusler om forfølgelse og alvorlig overlast mod hendes ægtefælle.

46 Med det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret derfor i det væsentlige oplyst, om artikel 4 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at der skal tages hensyn til trusler om forfølgelse og alvorlig overlast mod et medlem af ansøgerens familie i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om international beskyttelse.

47 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål skal det først bemærkes, at det fremgår af artikel 13 og 18 i direktiv 2011/95, sammenholdt med definitionen af begreberne »flygtning« og »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse« i direktivets artikel 2, litra d) og f), at den i dette direktiv omhandlede internationale beskyttelse i princippet skal tildeles enhver tredjelandsstatsborger eller statsløs, som har en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, eller som løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast som omhandlet i nævnte direktivs artikel 15.

48 Det er ikke i direktiv 2011/95 fastsat, at flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus tildeles andre tredjelandsstatsborgere eller statsløse end dem, som er nævnt i foregående præmis. Det følger i øvrigt af fast praksis, at enhver afgørelse om tildeling af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus skal støttes på en individuel vurdering (dom af 25.1.2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis), hvorved der på grundlag af ansøgerens personlige forhold skal tages stilling til, om betingelserne for tildeling af en sådan status er opfyldt (dom af 5.9.2012, Y og Z, C-71/11 og C-99/11, EU:C:2012:518, præmis 68).

49 Det følger således af den ordning for tildeling af ensartet status for asyl eller subsidiær beskyttelse, som EU-lovgiver har indført, at den vurdering af ansøgningen om international beskyttelse, som kræves i henhold til artikel 4 i direktiv 2011/95, har til formål at bestemme, om ansøgeren – eller i givet fald den person, på vegne af hvilken ansøgningen indgives – har en velbegrundet frygt for personligt at blive forfulgt eller personligt løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast.

50 Selv om det fremgår af det ovenstående, at en ansøgning om international beskyttelse ikke som sådan kan imødekommes med den begrundelse, at et medlem af ansøgerens familie har en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, skal der derimod som anført af generaladvokaten i punkt 32 i forslaget til afgørelse tages hensyn til sådanne trusler mod et medlem af ansøgerens familie for at afgøre, om ansøgeren på grund af sin familiemæssige tilknytning til den truede person selv er udsat for trusler om forfølgelse eller alvorlig overlast. Som fremhævet i 36. betragtning til direktiv 2011/95, risikerer familiemedlemmerne til en truet person som regel også selv at befinde sig i en sårbar situation.

51 Det fjerde spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 4 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at der skal tages hensyn til trusler om forfølgelse og alvorlig overlast mod et medlem af ansøgerens familie i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om international beskyttelse for at afgøre, om ansøgeren selv er udsat for sådanne trusler på grund af sin familiemæssige tilknytning til nævnte truede person.

Det femte spørgsmål

52 Med det femte spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 2011/95 og 2013/32, sammenholdt med artikel 7, 18 og 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, og under hensyntagen til barnets tarv, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at ansøgninger om international beskyttelse, som er blevet indgivet særskilt af medlemmerne af samme familie, behandles under ét, eller at vurderingen af en af disse ansøgninger udsættes, indtil behandlingen af en anden af disse ansøgninger er afsluttet.

53 Ifølge artikel 7, stk. 1, i direktiv 2013/32 har enhver voksen person, der har rets- og handleevne, ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på egne vegne. Ved anvendelsen af denne bestemmelse skal begrebet »voksen person« i betragtning af definitionen af begrebet »mindreårig« i direktivets artikel 2, litra l), forstås som tredjelandsstatsborgere og statsløse, som er fyldt 18 år.

54 For så vidt angår mindreårige bestemmer artikel 7, stk. 3, i direktiv 2013/32, at disse skal have ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på egne vegne i de medlemsstater, som tillægger mindreårige proceshabilitet, og at de i samtlige medlemsstater, som er bundet af dette direktiv, skal have ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse gennem en voksen repræsentant, såsom en forælder eller et andet voksent medlem af familien.

55 Det følger af disse bestemmelser, at EU-lovgivningen hverken er til hinder for, at flere medlemmer af en familie såsom i den foreliggende sag Nigyar Ahmedbekova og Emin Ahmedbekov hver indgiver en ansøgning om international beskyttelse, eller at en af disse indgiver sin ansøgning tillige på vegne af et mindreårigt medlem af familien, i dette tilfælde Rauf Emin Ogla Ahmedbekov.

56 Direktiv 2011/95 og 2013/32 præciserer ikke, hvorledes en eventuel sammenhørighed mellem disse ansøgninger om international beskyttelse, som delvist kan vedrøre samme faktiske forhold og omstændigheder, skal behandles. I mangel af særlige bestemmelser har medlemsstaterne et vist råderum i denne forbindelse.

57 Det skal dog bemærkes for det første, at artikel 4, stk. 3, i direktiv 2011/95 kræver en individuel vurdering af hver ansøgning, for det andet, at medlemsstaterne ifølge direktivets artikel 23, stk. 1, sikrer, at familiens enhed kan opretholdes, og for det tredje, at artikel 31, stk. 2, i direktiv 2013/32 fastsætter, at hver medlemsstat sikrer, at den besluttende myndighed gennemfører og afslutter en korrekt og komplet sagsbehandling så hurtigt som muligt.

58 Det følger af kravene om en individuel vurdering og en komplet sagsbehandling af ansøgninger om international beskyttelse, at selv om sådanne ansøgninger, som er blevet indgivet særskilt af medlemmer af samme familie, kan underkastes foranstaltninger til håndtering af enhver eventuel samhørighed, skal hver berørt persons situation prøves. Følgelig kan disse ansøgninger ikke behandles under ét.

59 Hvad navnlig angår spørgsmålet, om sagsbehandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, som medlemmer af samme familie har indgivet særskilt, skal behandles samtidigt, eller om den besluttende myndighed derimod har mulighed for at udsætte vurderingen af en ansøgning, indtil sagsbehandlingen af en af de andre ansøgninger er blevet afsluttet, bemærkes, at det i en sag som den i hovedsagen omhandlede, hvor et medlem af familien bl.a. påberåber sig trusler, som et andet medlem

af familien er udsat for, på en ene side kan være hensigtsmæssigt i forbindelse med vurderingen af sidstnævntes ansøgning først at undersøge, om disse trusler er reelle, og dernæst – om nødvendigt – at undersøge, hvorvidt den truede persons ægtefælle og barn tillige er udsat for en trussel om forfølgelse eller alvorlig overlast som følge af den familiemæssige tilknytning.

60 Henset til bestemmelsen i artikel 31, stk. 2, i direktiv 2013/32, hvorefter enhver sagsbehandling af en ansøgning om international beskyttelse skal være så kort som muligt, samt direktivets formål om at sikre, at ansøgninger om international beskyttelse behandles hurtigt (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 109), må behandlingen af ansøgningen fra et medlem af familien på den anden side ikke give anledning til, at behandlingen af ansøgningen fra et andet medlem af denne familie udsættes på en sådan måde, at behandlingen af sidstnævnte først kan påbegyndes på det tidspunkt, hvor sagsbehandlingen af den foregående ansøgning allerede er afsluttet ved den besluttende myndigheds vedtagelse af en afgørelse. Det er derimod nødvendigt for at opfylde målet om hurtighed og for at lette opretholdelsen af familiens enhed, at der inden for et kort tidsrum træffes afgørelse om de ansøgninger, som hidrører fra medlemmerne af én og samme familie, og som udviser samhørighed.

61 I denne forbindelse må det antages, at såfremt den besluttende myndighed konstaterer, at en person har en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, skal den i princippet være i stand til i løbet af kort tid at vurdere, hvorvidt denne persons familiemedlemmer tillige er udsat for sådanne trusler på grund af deres familiemæssige tilknytning. Denne vurdering skal kunne foretages eller i det mindste påbegyndes, inden der træffes afgørelse om tildeling af international beskyttelse til nævnte person.

62 I det tilfælde, hvor den besluttende myndighed konstaterer, at ingen medlemmer af familien har en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, skal den i princippet kunne træffe sine afgørelser om afslag på ansøgningerne om international beskyttelse den samme dag.

63 Det følger heraf, at det i den foreliggende sag ikke kan bebrejdes vicedirektøren for DAB, at denne har truffet afgørelse om ansøgningen indgivet af Nigyar Ahmedbekova og ansøgningen indgivet af Emin Ahmedbekov den samme dag, forudsat at ansøgningerne ikke er blevet behandlet under ét, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

64 Hvad endelig angår det af den forelæggende ret rejste spørgsmål om, hvilken indvirkning barnets tarv og artikel 7, 18 og 47 i chartret om grundlæggende rettigheder har, er det tilstrækkeligt at bemærke, at de grundlæggende rettigheder anerkendt ved dette charter ganske vist skal iagttages i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 2011/95 og 2013/32, men at de ikke inden for rammerne af besvarelsen af nærværende præjudicielle spørgsmål bidrager til yderligere specifik vejledning.

65 I betragtning af det ovenstående skal det femte spørgsmål besvares således, at direktiv 2011/95 og 2013/32 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at ansøgninger om international beskyttelse, som er blevet indgivet særskilt af medlemmerne af samme familie, underkastes foranstaltninger til håndtering af enhver eventuel samhørighed, men er til hinder for, at disse ansøgninger behandles under ét. De er ligeledes til hinder for, at vurderingen af en af disse ansøgninger udsættes, indtil behandlingen af en anden af disse ansøgninger er afsluttet.

Det sjette spørgsmål

66 Med det sjette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at såfremt et medlem af en familie tildeles international beskyttelse, giver bestemmelsen en medlemsstat mulighed for at udvide denne beskyttelse til andre medlemmer af familien.

67 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at der i ZUB's artikel 8, stk. 9, er fastsat en sådan udvidelse. Det kan ikke udelukkes, at denne bestemmelse i den foreliggende sag finder anvendelse på Rauf Emin Ogla Ahmedbekov og Emin Ahmedbekov. Såfremt den forelæggende ret fastslår, at Nigyar Ahmedbekova på grund af omstændigheder, som berører hende individuelt, såsom de i præmis 41 i nærværende dom nævnte omstændigheder, har en velbegrundet frygt for forfølgelse, vil denne konstatering i princippet føre til, at hun tildeles flygtningestatus. I medfør af ZUB's artikel 8, stk. 9, ville denne status derefter i princippet blive udvidet til medlemmerne af hendes familie, uden at det er nødvendigt at undersøge, om sidstnævnte selv har en velbegrundet frygt for forfølgelse.

68 Det bemærkes, at der i direktiv 2011/95 ikke er fastsat en sådan udvidelse af flygtningestatussen eller den subsidiære beskyttelsesstatus til familiemedlemmer til den person, som er blevet tildelt denne status. Det fremgår af dette direktivs artikel 23, at direktivet begrænser sig til at pålægge medlemsstaterne at udforme deres nationale lovgivning således, at de i direktivets artikel 2, litra j), omhandlede familiemedlemmer til en person med en sådan status har ret til at gøre krav på visse fordele, som bl.a. omfatter udstedelse af en opholdstilladelse, adgang til beskæftigelse eller adgang til uddannelse, og som har til formål at opretholde familiens enhed, såfremt de ikke individuelt opfylder betingelserne for tildeling af den samme status.

69 Det skal derfor prøves, om opretholdelsen af en bestemmelse som ZUB's artikel 8, stk. 9, er tilladt i henhold til artikel 3 i direktiv 2011/95, som giver medlemsstaterne beføjelse til at »indføre eller opretholde gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge eller som personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for fastsættelse af indholdet af international beskyttelse, for så vidt disse standarder er forenelige med dette direktiv«.

70 Det fremgår af denne ordlyd, sammenholdt med 14. betragtning til direktiv 2011/95, at de gunstigere standarder i dette direktivs artikel 3 bl.a. kan bestå i en lempelse af de betingelser, under hvilke en tredjelandsstatsborger eller statsløs kan opnå flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus.

71 Domstolen har allerede fastslået, at præciseringen i artikel 3, hvorefter enhver gunstigere standard skal være forenelig med direktiv 2011/95, betyder, at denne standard ikke må være i strid med den generelle opbygning af og formålene med dette direktiv. Navnlig er sådanne standarder, som tilsigter at give flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus til tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der befinder sig i situationer, som savner enhver forbindelse med rationalet bag international beskyttelse, forbudt (jf. i denne retning dom af 18.12.2014, M'Bodj, C-542/13, EU:C:2014:2452, præmis 42 og 44). Dette gælder således bl.a. for standarder, der giver en sådan status til personer, som er omfattet af en udelukkelsesgrund i direktivets artikel 12 (dom af 9.11.2010, B og D, C-57/09 og C-101/09, EU:C:2010:661, præmis 115).

72 Som anført af generaladvokaten i punkt 58 i forslaget til afgørelse, savner den automatiske tildeling i henhold til national ret af flygtningestatus til medlemmer af familien til en person, som har fået tildelt denne status i henhold til ordningen i direktiv 2011/95, ikke a priori enhver forbindelse med rationalet bag international beskyttelse.

73 Det skal i denne forbindelse konstateres, at den eventuelle tildeling i den foreliggende sag af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus til Nigyar Ahmedbekovas barn og ægtefælle som følge af, at førstnævnte er blevet tildelt en sådan status, har forbindelse med rationalet bag international beskyttelse på grund af behovet for at opretholde den pågældende families enhed.

74 I betragtning af det ovenstående skal det sjette spørgsmål besvares med, at artikel 3 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at såfremt et medlem af en familie tildeles international beskyttelse, giver bestemmelsen en medlemsstat mulighed for at udvide denne beskyttelse til andre medlemmer af familien, forudsat at disse ikke er omfattet af en udelukkelsesgrund i samme direktivs artikel 12, og at deres situation har forbindelse med rationalet bag international beskyttelse på grund af behovet for at opretholde familiens enhed.

Det andet og det tredje spørgsmål

75 Med det andet og det tredje spørgsmål, som skal besvares samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om afvisningsgrunden i artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 omfatter en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvori en voksen person på egne vegne og på vegne af sit mindreårige barn indgiver en ansøgning om international beskyttelse, som bl.a. er støttet på en familiemæssig tilknytning til en anden person, som særskilt har indgivet en ansøgning om international beskyttelse.

76 Som anført i præmis 53-55 i nærværende dom fremgår det således af artikel 7, stk. 1 og 3, i direktiv 2013/32, at medlemmerne af en familie særskilt kan indgive ansøgninger om international beskyttelse og medtage en mindreårig i denne familie i en af disse ansøgninger.

77 Afvisningsgrunden i artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 vedrører en særlig situation, hvori en person, som en anden person har forsørgerpligt over for, i overensstemmelse med direktivets artikel 7, stk. 2, først indvilger i, at der indgives en ansøgning om international beskyttelse på vedkommendes vegne, og derefter selv indgiver en ansøgning om international beskyttelse.

78 Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse fremgår det af dennes beskrivelse af hovedsagen, at hverken Nigyar Ahmedbekova eller Rauf Emin Ogla Ahmedbekov er omfattet af denne særlige situation. Emin Ahmedbekov synes i øvrigt heller ikke at være omfattet.

79 Under disse omstændigheder kan afvisningsgrunden i artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 ikke finde anvendelse.

80 Denne konklusion ændres ikke ved den omstændighed, at et medlem af familien påberåber sig den familiemæssige tilknytning og i sin ansøgning henviser til visse omstændigheder, som ligeledes er beskrevet i den ansøgning, et andet medlem af familien har indgivet. En sådan situation er ikke omfattet af den i artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 omhandlede, men skal vurderes under hensyn til de principper, som er nævnt og præciseret i besvarelsen af det fjerde og det femte spørgsmål.

81 Heraf følger, at det andet og det tredje spørgsmål skal besvares med, at afvisningsgrunden i artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 ikke omfatter en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvori en voksen person på egne vegne og på vegne af sit mindreårige barn indgiver en ansøgning om international beskyttelse, som bl.a. er støttet på en familiemæssig tilknytning til en anden person, som særskilt har indgivet en ansøgning om international beskyttelse.

Det første og det niende spørgsmål

82 Henset til besvarelsen af det andet og det tredje spørgsmål er det ufornødent at besvare det første og det niende spørgsmål.

83 Med det første og det niende spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 har direkte virkning og kan anvendes af den ret, ved hvilken der er blevet anlagt en sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, selv om ophavsmanden til denne afgørelse ikke har undersøgt, hvorvidt denne bestemmelse finder anvendelse. Således som det fremgår af besvarelsen af det andet og det tredje spørgsmål, kan artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 under alle omstændigheder ikke finde anvendelse på en sag som den i hovedsagen omhandlede.

Det syvende spørgsmål

84 Med det syvende præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om ansøgeren om international beskyttelses deltagelse i et sagsanlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«) mod sit hjemland i forbindelse med vurderingen af grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95 skal anses for at godtgøre, at denne ansøger tilhører en »social gruppe« som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra d), eller om sagsanlægget skal anses for at være en forfølgelsesgrund som »politisk anskuelse« som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra e).

85 I denne forbindelse bemærkes, at artikel 10, stk. 1, i direktiv 2011/95 skal sammenholdes med artikel 10, stk. 2. Ved vurdering af, om en ansøger har en velbegrundet frygt for forfølgelse, er det ifølge stk. 2 irrelevant, om ansøgeren faktisk har de racemæssige, religiøse, nationale, sociale eller politiske karakteristiske træk, der fører til forfølgelse, hvis et sådant karakteristisk træk tillægges den pågældende af den aktør, der står bag forfølgelsen.

86 Uafhængigt af spørgsmålet, om en aserbajdsjansk statsborgers deltagelse i et sagsanlæg ved Menneskerettighedsdomstolen mod dette land med påstand om, at det fastslås, at styret der har tilsidesat grundlæggende rettigheder, er udtryk for denne statsborgers »politiske anskuelse«, er det i forbindelse med vurderingen af de grunde til forfølgelse, som er blevet påberåbt i den nævnte statsborgers ansøgning om international beskyttelse, nødvendigt at undersøge, om der består en velbegrundet frygt for, at det nævnte styre opfatter denne deltagelse som politisk systemkritik, over for hvilken styret kunne overveje at udøve repressalier.

87 Hvis der foreligger velbegrundet frygt for, at det forholder sig således, må det konkluderes, at ansøgeren er udsat for en alvorlig og reel trussel om forfølgelse, idet vedkommende har givet udtryk for sin opfattelse af politikkerne og metoderne i sit oprindelsesland. Således som det fremgår af ordlyden af artikel 10, stk. 1, litra e), i direktiv 2011/95, omfatter begrebet »politisk anskuelse« i denne bestemmelse en sådan situation.

88 Derimod kan den persongruppe, som ansøgeren om international beskyttelse i givet fald er en del af, når vedkommende deltager i et sagsanlæg ved Menneskerettighedsdomstolen, i princippet ikke kvalificeres som »social gruppe« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 10, stk. 1, litra d), i direktiv 2011/95.

89 For at konstatere, at der foreligger en »social gruppe«, skal to kumulative betingelser være opfyldt. Dels skal medlemmerne af den pågældende gruppe have samme »medfødte karakteristiske træk« eller en »fælles baggrund, der ikke kan ændres«, eller være fælles om et karakteristisk træk eller en tro, »der er så grundlæggende for deres identitet, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå«. Dels skal den pågældende gruppe have en særskilt identitet i det relevante land, fordi den opfattes som værende »anderledes« af det omgivende samfund (dom af 7.11.2013, X m.fl., C-199/12 – C-201/12, EU:C:2013:720, præmis 45). Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse synes de kumulative betingelser ikke at være opfyldt i hovedsagen.

90 I betragtning af det ovenstående skal det syvende spørgsmål besvares med, at ansøgeren om international beskyttelses deltagelse i et sagsanlæg ved Menneskerettighedsdomstolen mod sit hjemland i princippet ikke i forbindelse med vurderingen af grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95 kan anses for at godtgøre, at denne ansøger tilhører en »social gruppe« som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra d), men sagsanlægget skal anses for at være en forfølgelsesgrund som »politisk anskuelse« som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra e), såfremt der er velbegrundet frygt for, at det nævnte land opfatter deltagelsen i dette sagsanlæg som politisk systemkritik, over for hvilken styret kunne overveje at udøve repressalier.

Det ottende spørgsmål

91 Med det ottende spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at den retsinstans, der skal prøve en afgørelse om afslag på international beskyttelse, er forpligtet til at prøve grunde for tildeling af international beskyttelse, som for første gang gøres gældende under retsforhandlingerne, selv om de vedrører hændelser eller trusler, som angiveligt har fundet sted inden vedtagelsen af denne afgørelse eller endda inden indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse.

92 Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 præciserer rækkevidden af den ret til effektive retsmidler, som ansøgerne om international beskyttelse, således som det er fastsat i direktivets artikel 46, stk. 1, skal råde over i forbindelse med afgørelser vedrørende deres ansøgninger (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 105). Det bestemmes heri, at de medlemsstater, for hvilke direktivet er bindende, skal sikre, at den domstol, for hvilken afgørelsen om ansøgningen om international beskyttelse er blevet indbragt, i det mindste i første instans foretager »en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]«.

93 I denne henseende fremhæver udtrykket »ex nunc« retsinstansens forpligtelse til at foretage en bedømmelse, under hvilken der, hvor det er relevant, tages hensyn til nye forhold, der er fremkommet efter vedtagelsen af den afgørelse, som er genstand for søgsmålet. Tillægsordet »fuldstændig« bekræfter, at retsinstansen er forpligtet til at efterprøve såvel de forhold, som den besluttende myndighed har eller kunne have taget hensyn til, som de forhold, der er fremkommet efter denne myndigheds vedtagelse af afgørelsen (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 111 og 113).

94 Selv om det fremgår af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at medlemsstaterne er forpligtet til at udforme deres nationale ret på en sådan måde, at behandlingen af de omhandlede søgsmål omfatter en retsinstans' prøvelse af samtlige de faktiske og retlige forhold, som gør det muligt for denne at foretage en ajourført bedømmelse af det konkrete tilfælde (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 110), følger det derimod ikke heraf, at ansøgeren om international beskyttelse kan ændre grunden til sin ansøgning og således rammerne for den foreliggende sag, uden at den besluttende myndighed foretager en supplerende undersøgelse, ved under retsforhandlingerne at påberåbe sig en grund for international beskyttelse, som er blevet fortiet for den nævnte myndighed, selv om den vedrører hændelser eller trusler, som angiveligt har fundet sted inden vedtagelsen af denne myndigheds afgørelse eller endda inden indgivelsen af ansøgningen.

95 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af artikel 2, litra d) og f), samt artikel 10 og 15 i direktiv 2011/95, at international beskyttelse kan tildeles i tilfælde af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politisk anskuelse, idet hver af disse grunde er defineret særskilt i artikel 10, eller i tilfælde af en type alvorlig overlast som opregnet i artikel 15.

96 Det skal ligeledes bemærkes, at den behandling af en ansøgning om international beskyttelse, der foretages af den besluttende myndighed, som er en administrativ eller domstolslignende retsinstans, som råder over særlige midler og et på området specialiseret personale, udgør en væsentlig fase i de ved direktiv 2013/32 indførte fælles procedurer, og at den ved direktivets artikel 46, stk. 3, indrømmede ret for en ansøger til at opnå en fuldstændig og ex nunc-undersøgelse ved en retsinstans ikke kan fortolkes således, at den lemper ansøgerens forpligtelse til at samarbejde med denne myndighed (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 116).

97 Denne væsentlige fase for den besluttende myndighed ville blive omgået, hvis det uden den mindste processuelle konsekvens ville være muligt for ansøgeren at påberåbe sig en grund for international beskyttelse, som ikke er blevet anført over for denne myndighed, og som denne derfor ikke har kunnet prøve, selv om grunden vedrører hændelser eller trusler, der angiveligt allerede havde fundet sted, i det øjemed, at retsinstansen annullerer eller ændrer denne myndigheds afgørelse om afslag.

98 Følgelig skal denne grund anses for en »yderligere forklaring« som omhandlet i artikel 40, stk. 1, i direktiv 2013/32, når en af de grunde for international beskyttelse nævnt i præmis 95 i nærværende dom påberåbes for første gang under retsforhandlingerne og vedrører hændelser eller trusler, som angiveligt har fundet sted inden vedtagelsen af denne afgørelse eller inden indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse. Som det således fremgår af denne bestemmelse, medfører en sådan kvalificering, at den ret, for hvilken sagen er indbragt, er forpligtet til at prøve denne grund i forbindelse med behandlingen af den afgørelse, som er genstand for søgsmålet, dog forudsat, at hver »ansvarlig myndighed«, hvilket ikke kun omfatter denne retsinstans, men tillige den besluttende myndighed, har haft mulighed for at prøve den yderligere forklaring inden for denne ramme.

99 For at afgøre, om den nævnte ret selv har mulighed for at prøve den yderligere forklaring i forbindelse med søgsmålet, påhviler det den i medfør af retsplejereglerne i national ret at efterprøve, om grunden for international beskyttelse, som er blevet påberåbt for første gang for retten, er blevet påberåbt på et rettidigt stadium i retsforhandlingerne og er blevet fremstillet tilstrækkeligt konkret, således at den kan prøves behørigt.

100 Forudsat, at det fremgår af denne efterprøvelse, at retsinstansen har mulighed for at medtage denne grund i sin prøvelse af søgsmålet, påhviler det den inden for et tidsrum, som er i overensstemmelse med det ved direktiv 2013/32 tilstræbte formål om hurtighed (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 109), at anmode den besluttende myndighed om en vurdering af denne grund, og resultatet og årsagerne, som ligger til grund herfor, skal meddeles ansøgeren og retten, inden sidstnævnte foretager en høring af ansøgeren og påkender sagen.

101 Som anført af generaladvokaten i punkt 74 i forslaget til afgørelse, giver visse oplysninger i sagsakterne for Domstolen i den foreliggende sag det indtryk, at den velbegrundede frygt for forfølgelse på grund af den politiske anskuelse, som er genstand for den forelæggende rets spørgsmål, allerede var blevet påberåbt for DAB, men at Nigyar Ahmedbekova imidlertid under retsforhandlingerne tilføjede yderligere faktiske oplysninger for at understøtte denne grund.

102 Hvis Nigyar Ahmedbekova ikke under retsforhandlingerne har tilføjet en ny grund for international beskyttelse, men faktiske oplysninger til yderligere støtte for en grund, som var blevet påberåbt for den besluttende myndighed og forkastet af denne, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, skal det bemærkes, at det i et sådant tilfælde påhviler den retsinstans, for hvilken sagen er indbragt, at prøve, om de faktiske oplysninger, som for første gang er blevet påberåbt for denne, er væsentlige og ikke udgør nogen overlapning med oplysninger, som den besluttende myndighed har kunnet tage hensyn til. Hvis det forholder sig således, finder betragtningerne i præmis 97-100 i nærværende dom tilsvarende anvendelse.

103 Henset til det ovenstående skal det ottende spørgsmål besvares med, at artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med henvisningen til retsforhandlingerne i direktivets artikel 40, stk. 1, skal fortolkes således, at den retsinstans, der skal prøve en afgørelse om afslag på international beskyttelse, i princippet er forpligtet til at prøve grundene for tildeling af international beskyttelse eller de faktiske omstændigheder, som for første gang gøres gældende under retsforhandlingerne, selv om de vedrører hændelser eller trusler, som angiveligt har fundet sted inden vedtagelsen af nævnte afgørelse om afslag eller endda inden indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, som »yderligere forklaringer« og efter at have anmodet den besluttende myndighed om en vurdering af disse forklaringer. Denne retsinstans er derimod ikke forpligtet hertil, såfremt den konstaterer, at disse grunde eller forhold er blevet påberåbt på et sent stadium i retsforhandlingerne eller ikke er

fremstillet tilstrækkeligt konkret til, at de kan behandles behørigt, eller, når der er tale om faktiske omstændigheder, såfremt den konstaterer, at disse omstændigheder er ubetydelige eller ikke adskiller sig tilstrækkeligt fra de omstændigheder, som den besluttende myndighed har kunnet tage hensyn til.

Sagsomkostninger

104 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse skal fortolkes således, at der skal tages hensyn til trusler om forfølgelse og alvorlig overlast mod et medlem af ansøgerens familie i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om international beskyttelse for at afgøre, om ansøgeren selv er udsat for sådanne trusler på grund af sin familiemæssige tilknytning til nævnte truede person.**

2) **Direktiv 2011/95 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at ansøgninger om international beskyttelse, som er blevet indgivet særskilt af medlemmerne af samme familie, underkastes foranstaltninger til håndtering af enhver eventuel samhørighed, men er til hinder for, at disse ansøgninger behandles under ét. De er ligeledes til hinder for, at vurderingen af en af disse ansøgninger udsættes, indtil behandlingen af en anden af disse ansøgninger er afsluttet.**

3) **Artikel 3 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at såfremt et medlem af en familie tildeles international beskyttelse, giver bestemmelsen en medlemsstat mulighed for at udvide denne beskyttelse til andre medlemmer af familien, forudsat at disse ikke er omfattet af en udelukkelsesgrund i samme direktivs artikel 12, og at deres situation har forbindelse med rationalet bag international beskyttelse på grund af behovet for at opretholde familiens enhed.**

4) **Afvisningsgrunden i artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32 omfatter ikke en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvori en voksen person på egne vegne og på vegne af sit mindreårige barn indgiver en ansøgning om international beskyttelse, som bl.a. er støttet på en familiemæssig tilknytning til en anden person, som særskilt har indgivet en ansøgning om international beskyttelse.**

5) **Ansøgeren om international beskyttelses deltagelse i et sagsanlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol mod sit hjemland kan i princippet ikke i forbindelse med vurderingen af grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95 anses for at godtgøre, at denne ansøger tilhører en »social gruppe« som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra d), men sagsanlægget skal anses for at være en forfølgelsesgrund som »politisk anskuelse« som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra e), såfremt der er velbegrundet frygt for, at det nævnte land opfatter deltagelsen i dette sagsanlæg som politisk systemkritik, over for hvilken styret kunne overveje at udøve repressalier.**

6) Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med henvisningen til retsforhandlingerne i direktivets artikel 40, stk. 1, skal fortolkes således, at den retsinstans, der skal prøve en afgørelse om afslag på international beskyttelse, i princippet er forpligtet til at prøve grundene for tildeling af international beskyttelse eller de faktiske omstændigheder, som for første gang gøres gældende under retsforhandlingerne, selv om de vedrører hændelser eller trusler, som angiveligt har fundet sted inden vedtagelsen af nævnte afgørelse om afslag eller endda inden indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, som »yderligere forklaringer« og efter at have anmodet den besluttende myndighed om en vurdering af disse forklaringer. Denne retsinstans er derimod ikke forpligtet hertil, såfremt den konstaterer, at disse grunde eller forhold er blevet påberåbt på et sent stadium i retsforhandlingerne eller ikke er fremstillet tilstrækkeligt konkret til, at de kan behandles behørigt, eller, når der er tale om faktiske omstændigheder, såfremt den konstaterer, at disse omstændigheder er ubetydelige eller ikke adskiller sig tilstrækkeligt fra de omstændigheder, som den besluttende myndighed har kunnet tage hensyn til.

Underskrifter